

CARLEY FORTUNE

Θα μου
τα
καλοκαίρια

«Μια ύψαι συναντήματων».
Emily Henry, συραφέας

μυθιστόρημα



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλα μου τα καλοκαίρια**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Every summer after
Από τις Εκδόσεις Berkley, Νέα Υόρκη 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carley Fortune
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ειρήνη Χριστοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Vi-An Nguyen
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elizabeth Lennie
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© Carley Fortune, 2022
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2022, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4747-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4748-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

CARLEY FORTUNE

Όλα μου
τα
καλοκαίρια

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά



*Στους γονείς μου, που μας πήγαν στη λίμνη.
Και στον Μπομπ, που με άφησε να γυρίσω σε αυτή.*

Τώρα

Το τέταρτο κοκτέιλ είχε φανεί καλή ιδέα. Όπως και οι αφέλειες, τώρα που το σκέφτομαι. Μα όσο πασχίζω να ανοίξω την πόρτα του διαμερισμάτος μου, μαντεύω ότι μπορεί να μετανιώσω το τελευταίο σπριτς. Ίσως και τις αφέλειες. Η Τζουν μού είπε ότι οι αφέλειες του χωρισμού είναι σχεδόν πάντα κάκιστη επιλογή όταν κάθισα να με κουρέψει σήμερα. Όμως η Τζουν δε θα πήγαινε φρεσκοχωρισμένη στον αρραβώνα της φίλης της το ίδιο βράδυ. Μια χαρά ήταν οι αφέλειες.

Δεν είναι πως είμαι ακόμα ερωτευμένη με τον πρώην μου· όχι. Δεν ήμουν ποτέ. Ο Σεμπάστιαν είναι λίγο σνομπ. Ένας ανερχόμενος εταιρικός δικηγόρος που δε θα άντεχε ούτε μία ώρα στο πάρτι της Σαντάλ χωρίς να χλευάσει την επιλογή του ποτού και χωρίς να αναφέρει κάποιο επιτηδευμένο άρθρο που είχε διαβάσει στους *New York Times* και ανακήρυσσε τον «θάνατο» των άπερολ σπριτς. Αντίθετα θα προσποιούνταν πως μελετά τη λίστα των κρασιών, θα έκανε στον μπάρμαν ενοχλητικές ερωτήσεις για το *terroir* και την οξύτητα και, ανεξαρτήτως απαντήσεων, θα ζητούσε ένα ποτήρι από το πιο ακριβό κόκκινο. Δεν είναι πως έχει εξαιρετικό γούστο, ούτε γνώσεις γύρω από τα κρασιά· δεν έχει. Απλώς αγοράζει ακριβά πράγματα για να δίνει την εντύπωση ότι είναι επιλεκτικός.

Ο Σεμπάστιαν κι εγώ μείναμε μαζί επτά μήνες· η σχέση μας κέρδισε τη διάκριση της πιο μακροχρόνιας ως τώρα για μένα. Στο τέλος είπε πως δεν ήξερε πραγματικά ποια είμαι. Και είχε ένα δίκιο.

Πριν από τον Σεμπάστιαν οι άνδρες που διάλεγα ήθελαν να περάσουν καλά και δεν έδειχναν να ενοχλούνται αν τα πράγματα πήγαιναν χαλαρά. Όταν τον γνώρισα, είχα σκεφτεί πως για να είμαι μια σοβαρή ενήλικη έπρεπε να βρω κάποιον για μια σοβαρή σχέση. Ο Σεμπάστιαν πληρούσε τα κριτήρια. Ήταν ελκυστικός, μορφωμένος και επιτυχημένος και, αν και κάπως πομπώδης, μπορούσε να μιλήσει στον καθένα σχεδόν για καθετί. Εγώ, όμως, δυσκολευόμουν ακόμα να μοιραστώ πάρα πολλά κομμάτια του εαυτού μου. Είχα μάθει από καιρό να καταπνίγω την τάση να αφήνω τυχαίες σκέψεις να ξεπηδούν από το στόμα μου αφιltrάριστες. Πίστευα πως έκανα καλή δουλειά με τη σχέση μας, πως της έδινα μια πραγματική ευκαιρία, αλλά στο τέλος ο Σεμπάστιαν αναγνώρισε την απάθειά μου, και είχε δίκιο. Δε με ενδιέφερε. Κανείς τους δε με ενδιέφερε.

Υπήρχε μόνο ένας.

Κι αυτός ο ένας είχε φύγει από καιρό.

Μου αρέσει, λοιπόν, να περνώ χρόνο με άνδρες, κι εκτιμώ τον τρόπο με τον οποίο το σεξ μου προσφέρει μια οδό διαφυγής από το ίδιο μου το μυαλό. Μου αρέσει να τους κάνω να γελούν, μου αρέσει να έχω παρέα, μου αρέσει να κάνω κάπου-κάπου ένα διάλειμμα από τον δονητή μου, αλλά δε δένομαι, και δεν εμβαθύνω.

Πασχίζω ακόμα με το κλειδί μου –*σοβαρά τώρα, μήπως έπαθε κάτι η κλειδαριά*;– όταν το κινητό μου βουίζει μέσα στην τσάντα. Κάτι που είναι περίεργο. Κανείς δε μου τηλεφωνεί τόσο αργά. Βασικά κανείς δε μου τηλεφωνεί γενικά, εκτός από

τη Σαντάλ και τους γονείς μου. Όμως η Σαντάλ είναι στο πάρτι της και οι γονείς μου κάνουν τουρισμό στην Πράγα και δε θα έχουν ξυπνήσει. Το βούισμα σταματά τη στιγμή που καταφέρνω να ανοίξω την πόρτα και να μπω παραπατώντας στη μικρή γκαρσονιέρα μου. Κοιτάζω τον καθρέφτη πλάι στην είσοδο και βλέπω ότι έχει απομείνει ελάχιστο από το κραγιόν μου, αλλά οι αφέλειές μου είναι καταπληκτικές. *Πάρ' τα, Τζον.*

Αρχίζω να λύνω τα κορδόνια στα χρυσά σανδάλια που φορώ, ενώ μια σκούρα κουρτίνα από μαλλιά πέφτει στο πρόσωπό μου, όταν το κινητό αρχίζει πάλι να χτυπά. Το βγάζω από την τσάντα και, με το ένα παπούτσι πια, κατευθύνομαι προς τον καναπέ κοιτώντας συνοφρυωμένη τον «άγνωστο αριθμό» που γράφει η οθόνη. Μάλλον έχουν κάνει λάθος.

«Ορίστε», απαντώ σκύβοντας για να βγάλω και το δεύτερο σανδάλι.

«Ναι, η Πέρσι;»

Ισιώνω τη ράχη τόσο γρήγορα ώστε αναγκάζομαι να κρατηθώ από το μπράτσο του καναπέ για να μην πέσω. *Πέρσι.* Κανείς δε με λέει πια έτσι. Τώρα πλέον σχεδόν όλοι με λένε Περσέφονι. Καμιά φορά με λένε απλώς Πι. Αλλά ποτέ Πέρσι. Δεν είμαι η Πέρσι εδώ και χρόνια.

«Καλησπέρα... Πέρσι;» Η φωνή είναι βαθιά και ήπια. Είναι μια φωνή που έχω να ακούσω πάνω από μια δεκαετία, όμως είναι τόσο οικεία, ώστε ξαφνικά γίνομαι ξανά δεκατριών χρόνων, έχω πασαλειφτεί με αντηλιακό με δείκτη προστασίας 45 και διαβάζω βιβλία στον μύλο. Γίνομαι δεκαέξι, βγάζω τα ρούχα για να πέσω στη λίμνη, γυμνή και κάθιδηρ υστερα από μια βάρδια στην Ταβέρνα. Γίνομαι δεκαεπτά, έχω ξαπλώσει στο κρεβάτι του Σαμ με βρεγμένο μαγιό και κοιτώ τα μακριά του δάχτυλα να τρέχουν στο βιβλίο ανατομίας που μελετά κοντά στα πόδια μου. Νιώθω το αίμα να πλημμυρίζει

καινό το πρόσωπό μου και τον σταθερό γδούπο της καρδιάς μου να κατακλύζει τα τύμπανα των αυτιών. Παίρνω μια τρεμάμενη ανάσα και κάθομαι, νιώθοντας τους μυς στο στομάχι μου να σφίγγονται.

«Ναι», καταφέρνω να ψελλίσω, κι εκείνος αφήνει έναν μακρύ αναστεναγμό που φανερώνει ανακούφιση.

«Ο Τσάρλι είμαι».

Ο Τσάρλι.

Όχι ο Σαμ.

Ο Τσάρλι. Ο λάθος αδελφός.

«Ο Τσαρλς Φλόρεκ», διευκρινίζει ο Τσάρλι κι έπειτα αρχίζει να εξηγεί πώς εντόπισε το κινητό μου –κάτι για έναν φίλο φίλου και μια επαφή στο περιοδικό στο οποίο δουλεύω– αλλά εγώ σχεδόν δεν τον ακούω.

«Τσάρλι;» τον διακόπτω. Η φωνή μου βγαίνει σαν πνιχτή τσιρίδα, μια μεζούρα σπριτς και δύο μεζούρες σοκ. Ή ίσως όλες οι μεζούρες είναι πλήρης απογοήτευση. Γιατί *αυτή* η φωνή δεν ανήκει στον Σαμ.

Μα φυσικά δεν ανήκει στον Σαμ.

«Ναι, το ξέρω. Πάει πάρα πολύς καιρός. Καλά-καλά δε θυμάμαι πόσος», λέει ο Τσάρλι, και ακούγεται σαν απολογία.

Μα εγώ ξέρω. Ξέρω ακριβώς πόσος καιρός πέρασε. Τον μετρώω.

Πάνε δώδεκα χρόνια από την τελευταία φορά που είδα τον Τσάρλι. Πάνε δώδεκα χρόνια από το καταστροφικό εκείνο Σαββατοκύριακο των Ευχαριστιών, όταν τα πάντα γκρεμίστηκαν ανάμεσα στον Σαμ κι εμένα. Όταν τα γκρέμισα εγώ.

Παλιά μετρούσα τις μέρες μέχρι να ανέβει ξανά η οικογένειά μου στο εξοχικό για να τον ξαναδώ. Τώρα ο Σαμ είναι απλώς μια επώδυνη ανάμνηση που κρατώ κρυμμένη βαθιά κάτω από τα πλευρά μου.

Επίσης ξέρω ότι έχω περάσει περισσότερα χρόνια χωρίς τον Σαμ από όσα πέρασα μαζί του. Την Ημέρα των Ευχαριστιών, στα επτά χρόνια από την τελευταία φορά που μιλήσαμε, έπαθα κρίση πανικού, την πρώτη ύστερα από πολύ καιρό, κι έπειτα κατέβασα ενάμισι μπουκάλι ροζέ. Για μένα ήταν κάτι μνημειώδες: επίσημα είχα περάσει χωρίς αυτόν περισσότερα χρόνια από όσα είχαμε περάσει μαζί στη λίμνη. Είχα καθίσει στα πλακάκια του μπάνιου κι έκλαιγα με άσχημους λυγμούς που φούσκωναν μέσα στο στέρνο μου ώσπου ξεράθηκαν. Την επομένη πέρασε η Σαντάλ με ένα λιπαρό φαγητό απ' έξω· κράτησε τα μαλλιά μου ενώ ξερονούσα, με δάκρυα να κυλούν στο πρόσωπό μου, κι εγώ της είπα τα πάντα.

«Έχουν περάσει αιώνες», λέω στον Τσάρλι.

«Το ξέρω. Και λυπάμαι που σου τηλεφωνώ τόσο αργά», απαντά. Η φωνή του μοιάζει τόσο πολύ με του Σαμ, ώστε πονάω, σαν να έχει σφηνώσει στον λαιμό μου ένας σβόλος από ζύμη. Θυμάμαι τότε που ήμασταν δεκατεσσάρων και ήταν σχεδόν αδύνατο να ξεχωρίσω τον έναν από τον άλλο στο τηλέφωνο. Θυμάμαι ότι εκείνο το καλοκαίρι πρόσεξα κι άλλα πράγματα για τον Σαμ.

«Άκου, Πέρισι. Σε πήρα γιατί έχω νέα», λέει. Είχε χρησιμοποιήσει το όνομα με το οποίο με αποκαλούσε, αλλά ακουγόταν πολύ πιο σοβαρός από τον Τσάρλι που γνώριζα κάποτε. Τον ακούω να ανασαίνει από τη μύτη. «Πριν από λίγες μέρες πέθανε η μαμά και... τέλος πάντων, σκέφτηκα πως θα ήθελες να το μάθεις».

Τα λόγια του με χτυπούν σαν τσουνάμι, και πασχίζω να τα καταλάβω. Πέθανε η Σου; *Η Σου ήταν νέα.*

Το μόνο που καταφέρνω να βγάλω είναι ένα τρεμάμενο «Τι;»

Ο Τσάρλι ακούγεται εξαντλημένος όταν απαντά. «Από

καρκίνο. Είχε ένα-δυο χρόνια που πάλευε. Έχουμε καταρρακωθεί, φυσικά, μα εκείνη είχε βαρεθεί να είναι άρρωστη, δεν ξέρω αν το καταλαβαίνεις».

Και, όχι για πρώτη φορά, νιώθω πως κάποιος έκλεψε το σενάριο της ζωής μου και το έγραψε λάθος. Φαίνεται αδύνατο να ήταν άρρωστη η Σου. Η Σου με το μεγάλο χαμόγελο, τα κομμένα τζιν και την κατάξανθη αλογοουρά. Η Σου έφτιαχνε τα καλύτερα πιερόγκι στο σύμπαν. Με είχε σαν κόρη της. Κάποτε είχα ονειρευτεί πως ίσως γίνει πεθερά μου. Η Σου ήταν άρρωστη για χρόνια κι εγώ δεν ήξερα τίποτα. Έπρεπε να το είχα μάθει. Έπρεπε να είμαι στο πλευρό της.

«Λυπάμαι πάρα, πάρα πολύ», αρχίζω να λέω. «Δεν... δεν ξέρω τι να πω. Η μαμά σου ήταν... ήταν...» Ακούγομαι πανικόβλητη, το καταλαβαίνω.

Κρατήσου, λέω στον εαυτό μου. Έχασες κάθε δικαίωμα στη Σου εδώ και καιρό. Δεν μπορείς να καταρρεύσεις τώρα.

Σκέφτομαι ότι η Σου μεγάλωσε δύο αγόρια μονάχη όσο κρατούσε την Ταβέρνα, και θυμάμαι τη φορά που τη γνώρισα, όταν ήρθε στο εξοχικό και διαβεβαίωσε τους πολύ μεγαλύτερους γονείς μου ότι ο Σαμ ήταν καλό παιδί και ότι θα μας πρόσεχε εκείνη. Θυμάμαι τη φορά που με έμαθε πώς να κρατάω τρεις πιατέλες μαζί και τη φορά που μου είπε να μην ανέχομαι μαλακίες από κανένα αγόρι, ούτε καν από τους ίδιους τους γιους της.

«Ήταν... τα πάντα», λέω. «Ήταν πολύ καλή μαμά».

«Όντως. Και ξέρω ότι ήταν πολύ σημαντική για σένα όταν ήμασταν μικροί. Γι' αυτό σε παίρνω», λέει ο Τσάρλι, διστακτικά. «Η κηδεία είναι την Κυριακή. Ξέρω ότι έχει περάσει πολύς καιρός, αλλά νομίζω πως είναι καλή ιδέα να είσαι εκεί. Θα έρθεις;»

Πολύς καιρός; Έχουν περάσει δώδεκα χρόνια. Δώδεκα

χρόνια από τότε που πήρα το αυτοκίνητο κι ανέβηκα βόρεια, σε εκείνο τον τόπο που ήταν το σπίτι μου περισσότερο από κάθε άλλον. Δώδεκα χρόνια από τη μέρα που έπεσα στη λίμνη με το κεφάλι. Δώδεκα χρόνια από τότε που η ζωή μου εκτροχιάστηκε τόσο εντυπωσιακά. Δώδεκα χρόνια από την τελευταία φορά που είδα τον Σαμ.

Υπάρχει, όμως, μόνο μία απάντηση.

«Φυσικά και θα έρθω».

Καλοκαίρι, δεκαεπτά χρόνια νωρίτερα

Οταν οι γονείς μου αγόρασαν το εξοχικό, δε νομίζω πως ήξεραν ότι στο διπλανό σπίτι έμεναν δύο έφηβα αγόρια. Η μαμά και ο μπαμπάς ήθελαν να μου προσφέρουν έναν τόπο για να αποδρώ από την πόλη, να κάνω διάλειμμα από τα άλλα παιδιά της ηλικίας μου, και μάλλον εξεπλάγησαν όσο κι εγώ με τους νεαρούς Φλόρεκ, οι οποίοι περνούσαν ανεπιτήρητοι πολλές ώρες το μεσημέρι και το απόγευμα.

Κάποιοι συμμαθητές μου είχαν εξοχικά σπίτια, μα ήταν όλα στη Μουσκόκα, στα βόρεια της πόλης, όχι πολύ μακριά με το αυτοκίνητο. Εκεί η λέξη *εξοχικό* δεν έδειχνε να αντιστοιχεί απόλυτα στις βίλες που παρατάσσονταν πάνω στο νερό, στις βραχώδεις ακτές της περιοχής. Ο μπαμπάς αρνήθηκε κατηγορηματικά να ψάξει στη Μουσκόκα. Είπε πως αν αγοράζαμε το εξοχικό εκεί, μπορούσαμε κάλλιστα να περνάμε το καλοκαίρι και στο Τορόντο – η περιοχή ήταν πολύ κοντά στην πόλη και γεμάτη από τους κατοίκους της. Γι' αυτό η μαμά κι εκείνος επικέντρωσαν την αναζήτηση στις επαρχιακές κοινότητες πιο βορειοανατολικά, τις οποίες, βέβαια, ο μπαμπάς χαρακτήρισε υπερβολικά ανεπτυγμένες ή υπερτιμημένες, κι έπειτα ανέβηκαν ακόμα περισσότερο, ώσπου τελικά κατέληξαν στο Μπάρις Μπέι, ένα κοιμισμένο χωριό της εργατικής τάξης, το οποίο μεταμορφωνόταν σε πολυάσχολο τουριστικό

προορισμό το καλοκαίρι, όταν τα πεζοδρόμια γέμιζαν παραθεριστές και Ευρωπαίους τουρίστες που πήγαιναν στο Επαρχιακό Πάρκο Αλγκόνκουιν για κατασκήνωση ή πεζοπορία. «Θα σ' αρέσει πολύ, μικρή», υποσχέθηκε. «Εκεί το εξοχικό βρίσκεται *πραγματικά* στην εξοχή».

Σιγά-σιγά άρχισα να αδημονώ για την τετράωρη διαδρομή από το σπίτι μας στο κέντρο του Τορόντο προς τη λίμνη, αλλά το πρώτο ταξίδι μου φάνηκε μια αιωνιότητα. Ολόκληροι πολιτισμοί άκμασαν και κατέρρευσαν ώσπου να περάσουμε την πινακίδα που έλεγε «Καλώς ήλθατε στο Μπάρις Μπέι», ο μπαμπάς κι εγώ με ένα φορηγάκι και η μαμά από πίσω με τη Lexus. Σε αντίθεση με το αυτοκίνητο της μαμάς το φορηγάκι δεν είχε ούτε αξιοπρεπές ηχοσύστημα ούτε κλιματισμό, και είχα ξεμείνει με το μονότονο μουρμουρητό του ράδιο CBC, τους μηρούς μου να έχουν γίνει ένα με το κάθισμα από βινύλιο και τις αφέλειες να κολλούν στο ιδρωμένο μου μέτωπο.

Σχεδόν όλα τα κορίτσια στην τάξη μου, την πρώτη γυμνασίου, έκαναν αφέλειες όταν έκανε η Ντιλάιλα Μείσον, παρότι σ' εμάς τις υπόλοιπες δεν πήγαιναν εξίσου. Η Ντιλάιλα ήταν το πιο δημοφιλές κορίτσι της τάξης, και θεωρούσα ότι ήμουν τυχερή που ήμουν μία από τις κολλητές της. Αυτό, τουλάχιστον, θεωρούσα πριν από το συμβάν στο πιτζάμα πάρτι. Οι δικές της αφέλειες σχημάτιζαν ένα κομψό, κόκκινο κουρτινάκι πάνω από το μέτωπό της, ενώ οι δικές μου αφηφούσαν τόσο τη βαρύτητα όσο και τα προιόντα στάιλινγκ: πετούσαν σε αλλόκοτους όγκους και γωνίες και με έκαναν να μοιάζω με την ατσούμπαλη δεκατριάχρονη που ήμουν, αντί για την καστανή μυστηριώδη μαυρομάτα που ήθελα να γίνω. Τα μαλλιά μου δεν ήταν ούτε ίσια ούτε σγουρά, κι έδειχναν να αλλάζουν προσωπικότητα με βάση έναν απρόβλεπτο αριθμό παραγόντων, όπως η μέρα της εβδομάδας, ο καιρός ή ο τρόπος με τον

οποίο είχα κοιμηθεί την προηγούμενη νύχτα. Ενώ εγώ έκανα ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να κάνω τους άλλους να με συμπαθήσουν, τα μαλλιά μου αγνούταν να συνεργαστούν.

* * *

Το Μπέαρ Ροκ Λέιν κατέβαινε φιδογυρίζοντας τον θαμνότοπο της δυτικής όχθης στη λίμνη Κάμανισκεγκ. Ήταν ένας στενός χωματόδρομος που αποδεικνυόταν αντάξιος του ονόματός του: «δρόμος του γυμνού βράχου». Το δρομάκι στο οποίο έστριψε ο μπαμπάς ήταν τόσο κατάφυτο, ώστε τα κλαδιά γρατζουνούσαν τις πόρτες του μικρού φορτηγού.

«Μυρίζεις κάτι, μικρή;» ρώτησε ο μπαμπάς και κατέβασε το παράθυρό του όσο προχωρούσαμε αναπηδώντας. Πήραμε βαθιά ανάσα μαζί, και τα ρουθούνια μου γέμισε η ευωδιά από τις πευκοβελόνες που είχαν πέσει από καιρό, γήινη και θεραπευτική.

Σταματήσαμε στην πίσω πόρτα ενός ταπεινού ξύλινου σπιτιού το οποίο έμοιαζε με νάνο μπροστά στα πεύκα που υψώνονταν γύρω του. Ο μπαμπάς έσβησε τη μηχανή, γύρισε προς το μέρος μου, χαμογελώντας κάτω από το μουστάκι που είχε αρχίσει να γκριζάρει, και τα μάτια του ζάρωσαν κάτω από τον σκούρο σκελετό των γυαλιών του όταν είπε: «Καλώς ήρθες στη λίμνη, Περσέφονι».

Το εξοχικό είχε μια εκπληκτική μυρωδιά καπνιστού ξύλου. Για κάποιον λόγο δεν ξεθύμανε ποτέ, ακόμα και ύστερα από τα χρόνια που η μαμά έκαιγε πανάκριβα κεριά από τα Diptyque. Κάθε φορά που επέστρεφα στεκόμουν στην είσοδο και την ανάσaina, όπως είχα κάνει την πρώτη μέρα. Το ισόγειο ήταν ένας μικρός, ανοιχτός χώρος, επενδυμένος ως τα ταβάνια με σανίδες από ανοιχτόχρωμο ξύλο γεμάτο ρόζους.

Πελώρια παράθυρα αποκάλυπταν μια τόσο εκθαμβωτική θέα της λίμνης που σχεδόν σ' ενοχλούσε.

«Απίστευτο», μουρμούρισα όταν πρόσεξα μια σκάλα που κατέβαινε ως τον μόλο από έναν απόκρημνο λόφο.

«Διόλου άσχημα, ε;» Ο μπαμπάς με χτύπησε τρυφερά στον ώμο.

«Πάω να τσεκάρω το νερό», είπα κι αμέσως πετάχτηκα από την πλαϊνή πόρτα, η οποία έκλεισε πίσω μου με ένα ενθουσιασμένο *μπαμ*. Κατέβηκα σαν αστραπή δεκάδες σκαλιά ώσπου έφτασα στον μόλο. Εκείνο το απόγευμα είχε υγρασία κι ο ουρανός ήταν σκεπασμένος απ' άκρη σ' άκρη με παχιά γκριζα σύννεφα που καθρεφτίζονταν στο ακίνητο, ασημένιο νερό. Μετά βίας κατάφερα να διακρίνω τα εξοχικά στην άλλη όχθη. Αναρωτήθηκα αν θα κατάφερα να διασχίσω τη λίμνη κολυμπώντας. Κάθισα στην άκρη του μώλου και κρέμασα τα πόδια πάνω από το νερό, σοκαρισμένη από την απόλυτη ησυχία, ώσπου η μαμά ούρλιαξε να ανέβω και να τη βοηθήσω με τις βαλίτσες.

Όταν πια ξεφορτώσαμε το φορτηγάκι μάς είχε πιάσει κούραση και γκριζία από τις κούτες που είχαμε κουβαλήσει διώχνοντας συνεχώς κουνούπια. Άφησα τη μαμά και τον μπαμπά να οργανώσουν την κουζίνα κι ανέβηκα επάνω. Είχαμε δύο υπνοδωμάτια· οι γονείς μου παραχώρησαν σε εμένα εκείνο που έβλεπε στη λίμνη λέγοντας πως, εφόσον περνούσα περισσότερες ώρες στο δωμάτιό μου, θα εκμεταλλευόμουν περισσότερο τη θέα. Άνοιξα τη βαλίτσα μου, έστρωσα το κρεβάτι και δίπλωσα στα πόδια του μια ριγέ μάλλινη κουβέρτα. Ο μπαμπάς θεωρούσε πως δε χρειαζόμασταν τόσο βαριές κουβέρτες το καλοκαίρι, αλλά η μαμά επέμεινε να βάλουμε από μία σε κάθε κρεβάτι.

Έστησα μια επικίνδυνα ψηλή στοίβα από βιβλία στο ένα κομοδίνο και κόλλησα πάνω από το κρεβάτι μια αφίσα από την ταινία *Ο τρόμος της μαύρης λίμνης*. Είχα μανία με τον τρόπο.

Έβλεπα δεκάδες θρίλερ, μιας και οι γονείς μου από καιρό είχαν παραιτηθεί από την προσπάθεια να τα απαγορεύσουν, και καταβρόχθιζα τα κλασικά έργα του Ρ. Λ. Στάιν και του Κρίστοφερ Πάικ, μα και νεότερες σειρές για κούκλους έφηβους που μετατρέπονταν σε λυκανθρώπους όταν είχε πανσέληνο, και πανέμορφες έφηβες που κυνηγούσαν φαντάσματα μετά τις πρόβες των τσιρλίντερ. Όταν είχα ακόμα φίλους, έφερνα τα βιβλία στο σχολείο και τους διάβαζα δυνατά τα καλά κομμάτια (δηλαδή οτιδήποτε αιματηρό ή έστω κι ελάχιστα σέξι). Στην αρχή απλώς μου άρεσε να βλέπω την αντίδραση των κοριτσιών, μου άρεσε να είμαι το επίκεντρο της προσοχής αλλά με δίχτυ ασφαλείας το γεγονός ότι τους διασκέδαζα με τα λόγια κάποιου άλλου. Όσο περισσότερα βιβλία τρώμου διάβαζα, όμως, τόσο περισσότερο κατέληγα να αγαπώ τη συγγραφή πίσω από την ιστορία – πώς οι συγγραφείς έκαναν αδύνατες καταστάσεις να μοιάζουν τόσο πιστευτές. Μου άρεσε το γεγονός ότι κάθε βιβλίο ήταν και προβλέψιμο και μοναδικό, και παρηγορητικό και απροσδόκητο. Ασφαλές αλλά ποτέ βαρετό.

«Θέλεις πίτσα για βράδυ;» Η μαμά είχε σταθεί στην πόρτα. Κοίταξε την αφίσα, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Έχει πίτσα εδώ;» Το Μπάρις Μπέι δε μου είχε φανεί αρκετά μεγάλο για να έχει ντελίβερι. Και, όπως αποδείχθηκε, δεν ήταν· γι' αυτό πήγαμε με το αυτοκίνητο στο Pizza Pizza, απ' όπου μπορούσες να πάρεις πίτσα για το σπίτι και ήταν σε μια γωνιά ενός από τα δύο μπακάλικα της πόλης.

«Πόσους κατοίκους έχει εδώ;» ρώτησα τη μαμά. Η ώρα ήταν επτά το απόγευμα και τα περισσότερα καταστήματα στον κεντρικό δρόμο έδειχναν κλειστά.

«Γύρω στους χίλιους διακόσιους, αν και το καλοκαίρι με αυτούς που έρχονται στα εξοχικά μάλλον θα τριπλασιάζονται», είπε εκείνη. Με εξαίρεση τη γεμάτη αυλή ενός εστια-

τορίου η μικρή πόλη έμοιαζε σχεδόν έρημη. «Φαίνεται ότι η Ταβέρινα είναι το καλύτερο μέρος για τα σαββατόβραδα», σχολίασε κόβοντας ταχύτητα ενώ περνούσαμε.

«Εμένα μου φαίνεται ότι είναι το μοναδικό μέρος», απάντησα.

Μέχρι να γυρίσουμε, ο μπαμπάς είχε στήσει τη μικρή τηλεόραση. Δεν είχαμε καλωδιακή, αλλά είχαμε πάρει μαζί την οικογενειακή συλλογή από DVD.

«Σκεφτόμουν να δούμε το *Great Outdoors**», είπε ο μπαμπάς. «Κατάλληλο μου φαίνεται, τι λες, μικρή;»

«Για να δω...» Γονάτισα για να εξετάσω τα περιεχόμενα του ντουλαπιού. «Και το *Blair Witch Project*** θα ήταν εξίσου κατάλληλο».

«Εγώ αυτό δεν το βλέπω», είπε η μαμά απλώνοντας πιάτα και χαρτοπετσέτες πλάι στα κουτιά με τις πίτσες στο τραπέζι.

«Τότε το *Great Outdoors*», είπε ο μπαμπάς και το έβαλε στο DVD. «Κλασικός Τζον Κάντι. Τι καλύτερο;»

Έξω είχε σηκωθεί ένας αέρας που περνούσε μέσα από τα κλωνάρια των πεύκων, και τώρα την επιφάνεια της λίμνης τάραζαν κύματα. Από τα παράθυρα έμπαινε ένα αεράκι που μύριζε βροχή.

«Ναι», είπα και δάγκωσα το κομμάτι μου. «Είναι ό,τι πρέπει, αλήθεια».

* * *

* Πρόκειται για μια κωμωδία της δεκαετίας του 1980 η οποία εκτυλίσσεται στην ύπαιθρο. Στα ελληνικά προβλήθηκε με τον τίτλο *Οι επικέπτες της συμφοράς*. (Σ.τ.Ε.)

** Ταινία τρόμου της δεκαετίας του 1990. (Σ.τ.Ε.)

Μια αστραπή έσχισε τον ουρανό φωτίζοντας τα πεύκα, τη λίμνη και τους λόφους στην απέναντι όχθη, σαν να είχαν τραβήξει φωτογραφία με φλας με μια γιγαντιαία μηχανή. Παρατηρούσα την καταιγίδα καθηλωμένη από τα παράθυρα της κρεβατοκάμαράς μου. Η θέα ήταν πολύ πιο ανοιχτή από το κομματάκι ουρανού που έβλεπα από το δωμάτιό μου στο Τορόντο, οι βροντές τόσο δυνατές ώστε έπεφταν, θαρρείς, ακριβώς πάνω από το εξοχικό, σαν να τις είχαν παραγγείλει ειδικά για την πρώτη μας νύχτα. Κάποια στιγμή τα εκκωφαντικά μπουμπουνητά ξεθύμαναν κι έγιναν ένα απόμακρο βουητό, κι εγώ έπεσα ξανά στο κρεβάτι κι έμεινα να ακούω τη βροχή που έδερνε τα παράθυρα.

Η μαμά και ο μπαμπάς είχαν κατέβει ήδη όταν ξύπνησα το επόμενο πρωί, με μια στιγμιαία σύγχυση από την έντονη λιακάδα που έμπαινε από τα παράθυρα κι από τα φωτεινά κυματάκια που χόρευαν στο ταβάνι. Είχαν καθίσει με τον καφέ τους έτοιμο και με τα αναγνώσματά τους ανά χείρας – στην πολυθρόνα ο μπαμπάς έξιχνε το μούσι του αφηρημένος, με ένα τεύχος του *Economist*, και η μαμά ξεφύλλιζε ένα παχύ περιοδικό διακόσμησης καθισμένη σε ένα ψηλό σκαμπό στον πάγκο της κουζίνας, με τα πελώρια γυαλιά με τον κόκκινο σκελετό να ισορροπούν στην άκρη της μύτης της.

«Τα άκουσες τα μπουμπουνητά χθες βράδυ, μικρή;» ρώτησε ο μπαμπάς.

«Φυσικά, δεν είμαι κουφή», είπα πιάνοντας ένα κουτί δημητριακά από τα ακόμα άδεια σχεδόν ντουλάπια της κουζίνας. «Νομίζω πως δεν κοιμήθηκα πάρα πολύ».

Αφού τελειώσα το πρωινό μου, γέμισα μια πάνινη τσάντα με προμήθειες –ένα μυθιστόρημα, μερικά περιοδικά, το λιποζάν μου κι ένα αντηλιακό με δείκτη προστασίας 45– και κατέβηκα στη λίμνη. Αν και το προηγούμενο βράδυ είχε ρίξει κα-

ρεκλοπόδαρα, ο μόλος είχε ήδη στεγνώσει στον πρωινό ήλιο.

Απλώσα την πετσέτα, πασάλειψα αντηλιακό στο πρόσωπό μου κι έπειτα ξάπλωσα μπρούμυτα και στήριξα το κεφάλι στα χέρια. Από τη μια μεριά ο κοντινότερος μόλος ήταν γύρω στα 150 μέτρα πιο πέρα, μα από την άλλη κατεύθυνση ήταν σχετικά κοντά. Μια βαρκούλα με κουπιά ήταν δεμένη εκεί και μια ξύλινη εξέδρα έπλεε πιο μέσα στη λίμνη. Έβγαλα το βιβλίο από την τσάντα και βρήκα τη σελίδα στην οποία το είχα αφήσει το προηγούμενο βράδυ.

Πρέπει να αποκοιμήθηκα, γιατί ξαφνικά πετάχτηκα από ένα δυνατό πλατς κι από δύο αγόρια που φώναζαν και γελοούσαν.

«Θα σε πιάσω!» φώναζε το ένα.

«Θα 'θελες», έλεγε πειρακτικά μια πιο βαθιά φωνή.

Πλατς!

Δύο κεφάλια χόρευαν μέσα στη λίμνη, δίπλα στην εξέδρα του γείτονα. Μπρούμυτα ακόμα είδα τα δύο αγόρια να ανεβαίνουν στην εξέδρα και να πέφτουν μέσα ένα-ένα, με τούμπες και κάθε λογής βουτιές. Ήταν αρχές Ιουλίου, μα είχαν μαυρίσει ήδη και τα δύο. Μάντεψα ότι ήταν αδέρφια και ότι ο μικρότερος και πιο αδύνατος ήταν μάλλον κοντά στη δική μου ηλικία. Το μεγαλύτερο αγόρι τον περνούσε ήδη κατά ένα κεφάλι και σκιές υποδήλωναν σφιχτούς μυς σε όλο τον κορμό και τα μπράτσα του. Όταν έπιασε τον πιο μικρό και τον πέταξε στο νερό πάνω από τον ώμο του, ανακάθισα γελώντας. Ως εκείνη τη στιγμή δε με είχαν προσέξει, μα τώρα το μεγαλύτερο αγόρι στάθηκε και κοίταξε προς το μέρος μου με πλατύ χαμόγελο. Το μικρότερο ανέβηκε στην εξέδρα πλάι του.

«Γεια!» φώναξε το μεγαλύτερο αγόρι και με χαιρέτησε.

«Γεια!» φώναξα κι εγώ.

«Καινούργια γειτόνισσα;»

«Ναι!»

Το μικρότερο αγόρι έστεκε και με κοιτούσε ώσπου το μεγαλύτερο τον σκούνησε στον ώμο.

«Για όνομα, Σαμ. Χαιρέτα».

Ο Σαμ σήκωσε το χέρι κι έμεινε να με κοιτά, ώσπου το μεγαλύτερο αγόρι τον έριξε ξανά στη λίμνη.

* * *

Οι αδελφοί Φλόρεκ χρειάστηκαν οκτώ ώρες για να με βρουν. Είχα καθίσει στη βεράντα με το βιβλίο μου αφού έπλυνα τα πιάτα του βραδινού, όταν άκουσα να χτυπούν την πίσω πόρτα. Τέντωσα τον λαιμό αλλά δεν έβλεπα με ποιον μιλούσε η μαμά, γι' αυτό έβαλα τον σελιδοδείκτη μέσα στο βιβλίο και σηκώθηκα από την πτυσσόμενη καρέκλα.

«Είδαμε ένα κορίτσι στον μόλο σας νωρίτερα σήμερα και είπαμε να περάσουμε να χαιρετήσουμε». Η φωνή ήταν ενός έφηβου αγοριού, κι ακουγόταν αρκετά βαθιά αλλά νεανική. «Ο αδελφός μου δεν έχει εδώ κοντά κανέναν στην ηλικία του για να παίξει».

«Άκου να παίζω! Τι είμαι, κανένα μωρό;» απάντησε ένα δεύτερο αγόρι, με λόγια μασημένα από την ενόχληση.

Η μαμά με κοίταξε πάνω από τον ώμο της και τα μάτια της στένεψαν σαν δυο ερωτήσεις. «Περσέφονι, έχεις επισκέψεις», είπε, ξεκάθαρα ενοχλημένη από το γεγονός.

Βγήκα κι έκλεισα πίσω μου την πόρτα με τη σήτα. Έπειτα σήκωσα το βλέμμα στα καστανόξανθα αγόρια που είχα δει να κολυμπούν νωρίτερα μέσα στη μέρα. Ήταν προφανώς συγγενείς –και τα δύο ψηλόλιγνα και μαυρισμένα– μα εξίσου φανερές ήταν και οι διαφορές τους. Ενώ το μεγαλύτερο αγόρι χαμογελούσε πλατιά, ήταν περιποιημένο κι έδειχνε να ξέρει

καλά τι είναι το ζελέ για τα μαλλιά, το μικρότερο είχε καρφώσει το βλέμμα στα πόδια του κι ένα τσουλούφι από σπαστά μαλλιά έπεφτε όπως-όπως στα μάτια του. Φορούσε ένα φαρδύ σορτς με τσέπες κι ένα ξεθωριασμένο μπλουζάκι με τους Weezer που του ήταν τουλάχιστον ένα νούμερο μεγάλο· το μεγαλύτερο αγόρι φορούσε τζιν, κολλητό λευκό φανελάκι και πεντακάθαρα μαύρα Converse.

«Γεια σου, Περσέφονι, με λένε Τσάρλι», είπε ο μεγαλύτερος, με βαθιά λακκάκια κι ανοιχτοπράσινα μάτια που χόρευαν πάνω στο πρόσωπό μου. Ήταν νόστιμος σαν μέλος ποπ συγκροτήματος. «Από 'δώ ο αδελφός μου, ο Σαμ». Έβαλε το χέρι στον ώμο του πιο μικρού αγοριού. Ο Σαμ μού χαμογέλασε λιγάκι, διστακτικά, κάτω από μια τούφα μαλλιά, κι έπειτα κοίταξε ξανά κάτω. Σκέφτηκα πως ήταν ψηλός για την ηλικία του, μα όλο εκείνο το ύψος τον έκανε να δείχνει άχαρος, μπράτσα και κανιά αδύνατα σαν κλαράκια, ώμοι και γόνατα που εξείχαν σαν κοφτεροί βράχοι. Φοβόσουν μη σκοντάψεις πάνω τους.

«Ναι... γεια», άρχισα να λέω, κοιτώντας μία τον έναν και μία τον άλλο. «Νομίζω πως σας είδα κάτω στη λίμνη σήμερα».

«Ναι, εμείς ήμασταν», είπε ο Τσάρλι όσο ο Σαμ κλοτσούσε πευκοβελόνες. «Μένουμε δίπλα».

«Τι, συνέχεια;» ρώτησα, αμολώντας την πρώτη ερώτηση που μου ήρθε στο μυαλό.

«Όλο τον χρόνο», επιβεβαίωσε εκείνος.

«Εμείς είμαστε από το Τορόντο, κι αυτό εδώ», είπα δείχνοντας τις φυλλωσιές γύρω μας, «είναι πολύ καινούργιο για μένα. Είστε τυχεροί που ζείτε εδώ».

Ο Σαμ ρουθούνησε όταν το άκουσε αυτό, αλλά ο Τσάρλι συνέχισε αγνοώντας τον.

«Κοίτα, ο Σαμ κι εγώ θα χαρούμε να σου δείξουμε τα κα-

τατόπια. Έτσι δεν είναι, Σαμ;» ρώτησε τον αδελφό του χωρίς να σταματήσει για κάποια απάντηση. «Και μπορείς να χρησιμοποιήσεις την εξέδρα μας όποτε θέλεις. Δε μας πειράζει», είπε χαμογελώντας ακόμα. Μιλούσε με την αυτοπεποίθηση ενός ενήλικα.

«Τέλεια. Θα το κάνω. Ευχαριστώ». Ανταπέδωσα το χαμόγελό του ντροπαλά.

«Να σου πω, θέλω να σου ζητήσω μια χάρη», είπε ο Τσάρλι συνωμοτικά. Ο Σαμ βόγκηξε κάτω από την τούφα των ξανθών μαλλιών του. «Απόψε θα έρθουν κάτι φίλοι μου και σκέφτηκα ότι θα μπορούσες να κάνεις παρέα με τον Σαμ εδώ όσο εκείνοι θα είναι στο σπίτι μας. Δεν έχει πολλή κοινωνική ζωή, και φαίνεστε περίπου συνομήλικοι», είπε κοιτώντας με φευγάλα.

«Είμαι δεκατριών», απάντησα ρίχνοντας μια ματιά στον Σαμ για να δω αν είχε άποψη ως προς εκείνη την πρόταση, όμως εκείνος εξέταζε ακόμα το έδαφος. Ή ίσως τα πόδια του, που ήταν μεγάλα σαν υποβρύχιο.

«Τέλεια», γουργούρισε ο Τσάρλι. «Και ο Σαμ δεκατριών είναι». Και πρόσθεσε με περηφάνια: «Εγώ είμαι δεκαπέντε».

«Συγχαρητήρια», μουρμούρισε ο Σαμ.

Ο Τσάρλι συνέχισε. «Ωραία, Περσέφονι...»

«Πέρσι», τον διέκοψα ορμητικά. Ο Τσάρλι μού έριξε μια περίεργη ματιά. Γέλασα νευρικά κι άρχισα να στριφογυρίζω το πλεχτό βραχιολάκι που φορούσα στον καρπό του χεριού μου, εξηγώντας: «Με φωνάζουν Πέρσι. Το Περσέφονι είναι... υπερβολικό. Και κάπως δήθεν». Τότε ο Σαμ ίσιωσε τη ράχη και με κοίταξε, σουφρώνοντας για μια στιγμή τα φρύδια και τη μύτη. Το πρόσωπό του ήταν μάλλον συνηθισμένο, δεν είχε κάποιο ιδιαίτερα αξιωματικόν χαρακτηριστικό, με εξαίρεση τα μάτια του, τα οποία είχαν μια σοκαριστική καταγάλανη απόχρωση.

«Πέρσι, λοιπόν», συμφώνησε ο Τσάρλι, μα η δική μου προσχή ήταν ακόμα στον Σαμ, ο οποίος με κοιτούσε με γερμένο κεφάλι. «Όπως έλεγα, λοιπόν, θα μου κάνεις τεράστια χάρη αν απασχολήσεις τον μικρό μου αδελφό απόψε».

«Για όνομα», ψιθύρισε ο Σαμ όσο εγώ ρωτούσα: «Να τον απασχολήσω, είπες;» Κοιταχτήκαμε. Εγώ έριξα το βάρος στο άλλο πόδι. Δεν ήξερα τι να πω. Είχαν περάσει μήνες από τότε που είχα προσβάλει την Ντιλιάιλα Μείσον τόσο αφάνταστα ώστε είχα μείνει χωρίς φίλους, μήνες από την τελευταία φορά που είχα περάσει χρόνο με κάποιον συνομήλικο, αλλά το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να κάνει παρέα μαζί μου ο Σαμ με το ζόρι. Πριν προλάβω να το πω, εκείνος μίλησε.

«Αν δε θέλεις, δεν είναι ανάγκη». Μιλούσε σαν να ζητά συγγνώμη. «Ο Τσάρλι προσπαθεί να με ξεφορτωθεί επειδή η μαμά δεν είναι στο σπίτι». Ο Τσάρλι τού έριξε μία στο στέρνο.

Η αλήθεια είναι πως ήθελα έναν φίλο περισσότερο απ' ό,τι ήθελα να κάθονται καλά οι αφέλεις μου. Αν ο Σαμ ήθελε, εγώ είχα ανάγκη την παρέα.

«Δε με πειράζει», του είπα, και πρόσθεσα με προσποιητή αυτοπεποίθηση: «Να ξέρεις ότι είναι μεγάλο ξεβόλεμα, όμως. Θα μπορέσεις να μου το ξεπληρώσεις δείχνοντάς μου πώς γίνονται οι τούμπες από την εξέδρα». Εκείνος μου έριξε ένα στραβό χαμόγελο, ήσυχο αλλά υπέροχο, γιατί τα γαλάζια μάτια του έλαμπαν σαν θαλάσσιο γυαλί με φόντο το ηλιόλουστο δέριμα του.

Εγώ το έκανα αυτό, σκέφτηκα κι ένιωσα να με διαπερνά ένας ενθουσιασμός. Ήθελα να το ξανακάνω.

Τους πήρε έξι καλοκαίρια για να ερωτευτούν και μια στιγμή για να τα διαγύσουν όλα

Λένε πως ποτέ δεν μπορείς να επιστρέψεις στ' αλήθεια εκεί από όπου ξεκίνησες, και αυτό ισχύει για την Περσέφονι Φρέιζερ. Ειδικά την τελευταία δεκαετία, από τότε που έκανε το μεγαλύτερο λάθος της ζωής της. Πλέον τα καλοκαίρια της τα περνά στο σιλάτο διαμέρισμά της στο Τορόντο με διάφορες παρέες, χωρίς να ανοίγει σε κανέναν την καρδιά της. Το αγαπημένο της εξοχικό σπίτι στη λίμνη ανήκει στο παρελθόν. Μέχρι τη μέρα που ένα τηλεφώνημα τη στέλνει πίσω στο Μπάρρις Μπέι και στην τροχιά του Σαμ Φλόρεκ - του άνδρα που πίστευε πως ποτέ δε θα αποχωριζόταν.

Έξι καλοκαίρια ήταν κολλητοί, περνούσαν τα απογεύματά τους κολυμπώντας και τα βράδια τους δουλεύοντας στην οικογενειακή ταβέρνα ή αράζοντας με τα αγαπημένα τους βιβλία. Η παιδική τους φιλία σιγά σιγά εξελίχθηκε σε κάτι μοναδικό πριν διαλυθεί μεγαλειωδώς.

Όταν η Πέρσι επιστρέφει στη λίμνη για την κηδεία της μητέρας του Σαμ, ο δεσμός που τους ενώνει φαντάζει όπως πάντα ακλόνητος. Όμως η Πέρσι πρέπει να αναμετρηθεί με τις αποφάσεις που έχει πάρει τα χρόνια που πέρασε τιμωρώντας τον εαυτό της. Είναι η αγάπη τους μεγαλύτερη από τα μεγαλύτερα λάθη του παρελθόντος τους;

*Ένα νοσταλγικό μυθιστόρημα για τους ανθρώπους
και τα μέρη που μας σημαδεύουν για πάντα.*

New York Times best seller

Amazon best seller



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΕΙΣ: 27721